

Maurene Goo

CUM SĂ NU CUCERESTI UN BĂIAT

Traducere din limba engleză și note

de Daniela Fudulu

forteen | 2020

PROLOG

La vîrsta de șapte ani, am crezut sincer c-am mutat un creion cu puterea mintii.

Auzisem un zvon despre un bărbat care se antrenase să vadă prin lucruri ca să poată trişa la jocul de cărți. Ideea lui era că, dacă putea atinge o stare de concentrare perfectă și de atenție totală, va reuși, cu ajutorul mintii, să facă chestii de care oamenii normali nu sunt în stare, cum ar fi să leviteze, să meargă pe cărbuni încinși și să miște obiecte din loc. Și chiar a învățat să facă toate lucrurile astea! Dar prima chestie pe care a încercat-o a fost să se holbeze ore de-a rândul la un obiect pentru a-l face să se miște de la locul lui.

Ca atare, într-o după-amiază târzie, am dat toate chestiile jos de pe birou, iar pe suprafața lui netedă și imaculată am aşezat un creion mecanic roz, imprimat cu iepurași.

Am închis ușa dormitorului și am tras draperiile, învăluind camera în întuneric în timp ce afară soarele stătea să apună. M-am aşezat la birou și am început să mă uit țintă la creion, canalizându-mi întreaga voință ca să-l pun în mișcare.

M-am holbaaaat și m-am tot holbat la el – mi se părea că treceuseră ore de când tot făceam asta. Când a pus tata mâna pe clanță, l-am gonit cu un „AM NEVOIE DE INTIMITATE!“ și am rămas cu ochii la creion. De cealaltă parte a ușii, l-am auzit pe taică-meu mormăind ceva, însă în cele din urmă a plecat.

— Mai ia și tu o pauză de la atâtă intimitate! a strigat el de dincolo.

Mi se uscaseră gura și eram lihnită, dar am continuat să stau cu ochii lipiți de imprimeul cu iepurași al creionului, răspunzându-i tatei să-mi lase mâncarea la ușă.

Însă el, în loc să facă ce-l rugasem, a crăpat ușă și și-a vîrât capul înăuntru.

— Desi? m-a strigat el.

— Appa, încerc și io să fac ceva important aici! a venit răspunsul meu.

Un tată oarecare probabil că ar fi cerut niște explicații de la fetița lui de numai șapte ani, să arătat căt de căt curios de ce i s-a închis odrașla-n dormitor și de ce se benoclează de atâtea ore la un nenorocit de creion.

Dar tatăl meu nu era ca alți tatăi! Iar fata lui nu era nici ea ca alte fete. Așa că a ridicat din umeri și a plecat să-mi pregătească o tăviță cu pește, orez și supă de vită și sfeclă, pe care apoi mi-a adus-o la birou – și-ncă cu grija, ca nu cumva să-mi deranjeze creionul.

Când am simțit aroma mâncării, mi-am dat seama că-s efectiv leșinată de foame... Dar nici aşa nu aveam de gând să-mi iau ochii de la creion!

— Äää... Appa?

Fără să rostească măcar o vorbă, tata a luat cu lingura niște orez, l-a amestecat cu supă și mi l-a dus la gură. Am înfulecat totul dintr-o înghiitură. A apucat bețigașele și mi-a dat și niște pește, pe care l-am molfăit cu poftă, după care mi-a ridicat la buze și un pahar cu apă, din care am sorbit recunoscătoare.

După ce-am terminat de mâncat mare parte din ce-mi adusese, tata m-a bătut mulțumit pe spate și s-a retras cu tava-n mâna. Înainte să-nchidă ușa în urma lui, a mai adăugat doar atât:

— Să nu stai până târziu!

Cu forțe proaspete și cu creierul mai activ ca oricând, am continuat să privesc cu tot dinadinsul la creion.

Și mai departe ce-a fost? Ce s-a ales de „munca“ mea? Ei bine, până și azi sunt pregătită să jur că lucrurile s-au petrecut fix așa: creionul s-a mișcat. Mișcarea fusese de-abia sesizabilă – probabil ar fi rămas imperceptibilă pentru oricine altcineva, dar în secunda în care am observat creionul ăla roz rostogolindu-se milimetric spre mine și-apoi oprindu-se, am scos un țipăt. Am sărit ca arsă de pe scaun și am început să mă trag de păr, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Am alergat pe loc în cerc și-am improvizat chiar și un mic dans al victoriei. Apoi m-am prăvălit cu nasu-n cearșaf și-am adormit instantaneu.

Am mai încercat și cu alte obiecte: o radieră cu miros de căpuni, o figurină de marțipan în formă de balerină și o ghindă. Însă fără succes! În ciuda eșecurilor care au urmat, ani de-a rândul mi-am păstrat convingerea că pot muta obiecte din loc cu puterea minții. Eram convinsă în sinea mea că trăiesc într-o mică sferă foarte specială, în care se petrec lucruri magice, care nu li se întâmplă oamenilor normali, ci doar unui grup restrâns de indivizi excepționali.

Cu timpul, această credință copilărească în capacitatea extraordinară a creierului meu s-a estompat. N-aș spune neapărat că m-am trezit la realitate sau că am căpătat conștiința adevărului dur și nemilos cum că viața reală ar fi lipsită de magie. Pur și simplu am depășit firesc acea etapă a vieții mele.

Totuși, nu mi-am pierdut convingerea că poți influența ceva pur și simplu nerununțând la el, fiind de neclintit și păstrând mereu în minte ce vrei să obții. Dacă faci aşa, nu există niciun lucru din viața ta pe care să nu-l poți controla!

Când ai șapte ani și tocmai ți-a murit mama, șmecheria asta e un instrument al naibii de important de avut la-ndemână. Amintirile din perioada imediat următoare morții mamei sunt tot

mai neclare, dar evocă întotdeauna o variantă a tatei despre care știi să fi existat doar în lunile alea. O umbră a omului adevărat – cineva care mă băga la culcare, îmi făcea de mâncare și-mi oferea tot atâtă atenție ca și până atunci. Dar când credea că nu bag de seamă, se transforma într-o persoană care zăcea în fotoliu, pe întuneric, ore în sir. Care ușa mușcatele mamei la trei noaptea și care-i păstrase alarma de deșteptare setată la șase dimineață, cu toată că el ar mai fi putut dormi încă o oră. Care timp de cinci minute în fiecare dimineață se uita la un castron gol, așteptând ca mama să apară și să-si execute manevrele patentate de turnare simultană a laptelui și a cerealelor în bol. Nu știi cum făcea, dar mama termina de turnat fulgii de porumb și laptele întotdeauna în același timp.

La un moment dat, într-o zi, i-am auzit pe mătușa și pe unchiul meu șușotind în bucătărie:

— Timpul le vindecă pe toate...

Așa că m-am hotărât să dau o mână de ajutor timpului.

Am spart ceasul deșteptător al tatei și i-am arătat înlácrimată bucățile fărâmate. I-a luat săptămâni bune să-l înlocuiască, iar după aceea a fixat alarma la șapte. În fiecare dimineață mă asiguram că are cerealele pregătite, astfel încât la trezire să nu se mai vadă nevoie să privească într-un castron gol. Și în timp ce el mâncă, eu udam mușcatele.

După o vreme, a redevenit tatăl pe care-l știam eu. A pus verigheta mamei într-o cutiuță de porțelan și a șters de praf, cu grijă, toate fotografii cu ea pe care le aveam împrăștiate prin casă. Și apoi ne-am văzut de viață. Cearcanele de sub ochii tatei s-au estompat, iar mușcatele s-au întins în toate părțile, acoperind ușa de la garaj.

Auzi, cică timpul! Nu timpul, ci Desi Lee e cea care vindecă toate rănilor.

Tot ce-ți trebuie e un plan pe care să-l urmezi. Așa l-am convins

pe tata să mă lase să cresc gâște în spatele casei. Așa am salvat, în gimnaziu, biblioteca de la a fi închisă cu totul din cauza subfinanțării. Așa mi-am depășit frica de înălțimi făcând *bungee jumping* de ziua mea, când am împlinit șaișpe ani (și nu m-am scăpat pe mine decât o picătură!). Așa am reușit să fiu prima de la mine din clasă în fiecare an. Credeam – și mai cred și azi – că-ți poți împlini visele punând la construcția lor câte-o cărămidă pe rând. Că, dacă ești perseverent, poți realiza orice.

Chiar și să te îndrăgostești.

CAPITOLUL 1

Dacă am privi viața ca pe o înșiruire de imagini care stârnesc nostalgia, dispuse într-un montaj *slow-motion*, am rata o grămadă de momente anoste. Între amintirile vagi de când suflam în lumânări la aniversări și primele noastre săruturi s-ar aglomera o căruță de timp în care n-am făcut decât să lâncezim pe canapea, uitându-ne la televizor. Sau făcând teme. Sau învățând cum să facem bucle perfecte cu ajutorul unui ondulator de păr.

Sau, în cazul meu, organizând al nu știu câtelea eveniment școlar, cum este – acum – carnavalul toamnei.

Și gestionând crizele de stomac ale altora.

L-am bătut delicat pe spate pe Andy Mason, care tocmai își vâra capul într-un tomberon. Fără-ndoială, asta era una din acele scene intense care *nu aveau să-și găsească locul* în colajul video al vieții mele.

— Totu' OK? L-am întrebat eu pe căpitanul echipei de tenis, o matahală de peste 1,80, în timp ce își scotea capul din tomberon.

Andy s-a șters încetîșor la gură și-a dat din cap că da.

— Mersi, Des, a zis el stânjenit.

— Nu-i bai, da' poate-ar fi o idee bună să nu te tripezi pe ciuperci de trei ori la rând...

Era o seară de sămbătă de la sfârșitul lui noiembrie, iar carnavalul de toamnă al liceului din Monte Vista era în plină desfășurare în campusul nostru, o minune a arhitecturii moderne ce se-ntindea în toate părțile pe faleza din Orange County.

Andy a plecat împisticindu-se. În drumul lui, a trecut pe lângă prietena mea cea mai bună, Fiona Mendoza, care s-a ferit de el cu strâmbătură din nas.

— Un borât? a-ntrebat ea.

Purta niște pantaloni de trening, o cămașă bărbătească scrobită, sandale de drumeție și o eșarfă imprimată cu fulgere. Se uita drept la mine cu ochii ei de culoarea chihlimbarului, dați din belșug cu negru, prefăcându-se scandalizată. Dacă nu s-ar fi îmbrăcat ca un boschetar care bagă bani numai în machiaj, ar fi arătat ca o prințesă Disney cu origini americană-mexicane.

— Numai tipii mătăhăloși au stomacuri aşa mici și delicate, i-am răspuns.

— Norocoaso! a zis ea, făcându-mi cu ochiul.

— Da, da, tu ești *înnebunită* după ăștia mari! am pufnit eu.

În realitate, Fionei îi plăceau tipele miciute.

Pufnetul mi s-a preschimbat într-o tuse seacă de toată frumusețea, aşa de violentă, că m-a făcut să mă îndoi de la mijloc. Când m-am îndreptat, am văzut-o pe Fiona ținând în mâna un termos.

— Taică-tău m-a rugat să-ți aduc ăsta, a zis ea.

De capac erau atașate două pastile pentru răceală, iar când am zărit *post-it*-ul, nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Am recunoscut scrisul labărățat al tatei: „Oricât de nasol te-ai simți, încearcă să mânânci cât mai mult!“. Bilețelul era tot numai negreală – se vedea că era scris de un mecanic auto.

Când am deschis termosul, mireasma supei cu alge marine a umplut aerul.

— Mmmmm, săru' mâna, Fi!

— Cu placere... da' nu te supăra că te-ntreb, ce naiba cauți aici? Nu ziceai c-ai, gen, negreală la plămâni sau ce-o fi aia? m-a întrebat Fi în timp ce se-ndrepta spre o bancă.

— Sunt aici pentru că, hei, io sunt șefa! Apropo, boala

plămânilor negri se numește în ziua de azi pneumonie – și nu, nu am asta.

— Tu ești șefa *la toate!* N-o lua personal, Desi, da' ăsta-i un amărât de carnaval organizat de-o amărâtă de școală și-atât! mi-a servit-o Fi, tolânindu-se pe bancă. Nu putea să se ocupe de-asta vreun papă-lapte din consiliul elevilor?

— Cine? Nefericitu' ăla de Jordan, vicele meu?

Jordan mi-era vicepreședinte și fusese ales în funcția asta în principal datorită părului.

— Ar fi apărut aici *mâine!* Nici gând! Nu m-am chinuit atâtea săptămâni să organizez totul, doar ca unul ca Jordan să distrugă dintr-un foc toată reputația carnavalului din Monte Vista!

Fiona m-a privit țintă, tocmai pentru a lăsa ridicoulul afirmației mele să se așzeze bine între noi. Abia după ce a simțit că-mi primisem pedeapsa, a spus:

— Des, tre' să te calmezi. E ultimul an, relaxează-te odată!

Postura Fionei era însăși definiția relaxării: stătea turcește, cu un braț proptit pe rezemătoarea băncii și cu bărbia sprijinită pe braț.

— Am fost acceptată deja la Stanford și nu știi io? am zis eu după ce am luat o gură de supă.

În clipa aia, Fiona s-a îndreptat pe bancă și m-a ținut de la distanță cu o unghie lungă, dată cu ojă.

— Nuuuu! Nu! După ce-ți depui dosarul, nu mai vreau să te aud rostind cuvântul ăsta pentru tot restul anului, a spus ea și, după o pauză melodramatică, a adăugat: De fapt, nu vreau să te mai aud rostindu-l niciodată!

— Hm! Ghinion! am răspuns, aruncându-mi pastilele-n gură și dând pe gât niște apă.

S-a uitat din nou fix la mine, cu o privire intimidantă și un pic înfricoșătoare.

— Des, ești ca și acceptată! Dacă nici tu, care ești varianta tocilară

a Maicii Tereza și varianta adolescentină a lui Miss America, nu intră la Stanford, atunci cine?

Am tușit din nou, cu o horcăială mucilaginoasă care parca anunța sfârșitul lumii. Fiona s-a ferit ostentativ din calea mea.

M-am bătut ușurel pe piept înainte să vorbesc din nou.

— Ai idee căți elevi arată pe hârtie exact ca mine? Medie astronomică, președinte în consiliul elevilor, burse de performanță sportivă, scor SAT fără pată și-un catralion de ore de voluntariat?!

La auzul acestui refren pe care nu-l asculta acum pentru prima oară, Fiona s-a pleoștit.

— Păi nu de-aia ai cerut să mergi la un interviu?

Judecând după vocea ei, Fi era pe punctul de-a se prăbuși în abisul unei plăcinti fără fund. Trase cu ochiul spre un grupuleț de fete care trecea pe lângă noi. Fiindcă-mi era cea mai bună prietenă încă din clasa a doua, Fiona avusese ocazia să învețe pe de rost balada eroică a lui Desi Lee la Stanford, pe care începusem să i-o recit de pe la vîrstă de zece ani.

— Mda, dar interviul e în februarie, la o lună după ce-mi depun aplicația. Acum mă irită că termenul de predepunere a dosarului a expirat, am mormăit eu.

— Des, am mai vorbit despre asta de-un milion de ori. *Tu* ai vrut să faci lucrurile așa, sistematic, că ai mai multe șanse tra-la-la, ții minte?

Am răsucit lingura-n supă.

— Mda, știi.

— Atunci nu te mai agita, bine? a adăugat Fi, bătându-mă pe braț.

După ce mi-am terminat supa, Fiona a tulit-o să-l caute pe prietenul nostru, Wes Mansour. Eu am început din nou să patrulez prin bâlcii: m-am asigurat că echipa de baseball a juniorilor nu dăruia fetelor simpatice toate jucările de plus pe care le aveam ca premii și că oamenii nu se luau la harță așteptând la coada interminabilă ce se formase în dreptul camionetei cu înghețată la

cornet. Tocmai mă-ndreptam spre toalete când am dat nas în nas cu cățiva boboci pe care i-am recunoscut imediat: o adunătură de băiețandri ferchezuiți, cu tricouri impecabile și cu teniși scumpi.

— Salut, șefa! Cum merge treaba? m-a întrebat unul dintre ei, cu ochii sclipindu-i de câtă seducție emanau – genul de tip care-a ieșit din burta mă-sii c-o pălărie de fetru culcată neglijent pe-o ureche.

Am simțit cum mă priveau cu toții și săngele mi-a năvălit în obrajii.

— Äää... merge bine. Distracție plăcută!

Apoi m-am îndepărtat, nu înainte de a le face cu mâna într-un gest de maximă stângăcie, cu degetele răschirate. Doamne sfinte! Auzi la mine: „Distracție plăcută“!? Cine mă credeam, mama lor? Tocmai îmi trăgeam singură o săpuneală zdravănă când am simțit cum cineva îmi pune mâna pe umăr.

— Chiar aşa, cum merge treaba, șefa?

Vocea care mă tachina era la doar cățiva centimetri de urechea mea. Wes. Un păr negru și des, pieptănat pe spate într-o frizură modernă, fix cât trebuie de răvășită pentru a părea nestudiată, o piele cafenie de o netezime și-o puritate absolute și ochi molateci, împovărați de lungimea incredibilă a unor gene splendide. Fetele îl adorau. Ați ghicit: cei mai buni prieteni ai mei erau genul ăla de oameni seducători care-mi aminteaui zi de zi de propria-mi lipsă de sex-appeal.

M-am răsucit pe călcâie și l-am înghiotit în joacă.

Wes s-a apucat de braț, prefăcându-se rănit.

— De ce dai? N-ai gură să vorbești? a cărtit el.

Fiona venea în spatele lui, ținând în mâna o pungă uriașă cu vată de zahăr roz. M-am încruntat la amândoi, dar până să apuc să și zic ceva, m-a luat din nou tusea.

— Bleah, Des! s-a strămbat Wes, acoperindu-și nasul cu gulerul tricoului. Am un meci important săptămâna ce vine și dacă mă îmbolnăvesc, te bat!

La fel ca mine, și Wes era un tocilar desăvârșit. Sportul lui preferat era baschetul, știința preferată, fizica, iar dintre activitățile cu care și-ar umple timpul un geek, cel mai mult ii plăcea să citească benzi desenate și să joace Coloniștii din Catan. La un moment dat, a ocupat timp de trei luni prima poziție la varianta online a Coloniștilor din Catan, până ce-a fost detronat de o fetiță de opt ani din Brazilia.

— Să știi că face bine să te expui la bacterii, i-am zis, dregându-mi vocea cu un horcăit puternic.

Fiona și Wes au strămbat amândoi din nas.

— Scutește-ne, doctore Desi! a bombănit Wes.

— O, dar abia mi-am făcut încălzirea! Vreți să-mi încep discursul despre inovația transplantului de fecale?

Wes și-a închis ochii patetic.

— Aș vrea să treacă măcar o săptămână fără să te-aud cântând imnul bacteriilor intestinale!

Am ridicat din umeri.

— Fie! Da' o să-mi mulțumiți cu toții mai târziu, când o fi doctor și-oi vindeca alergiile sezoniere cu ajutorul transplantului de materii fecale.

— O, Doamne! a răspuns Fiona, zvârlind la tomberon restul de vată de zahăr.

Așteptam să aud și mai multe reproșuri și m-a cam mirat liniștea lor. Și mutrele pe care le făceau. Atât Fiona, cât și Wes se uitau la ceva din spatele meu. M-am întors și-am nimerit cu nasul într-un piept foooaaarte lat.

— Ce sunt transplantele de fecale? s-a auzit o voce baritonala.

Când mi-am ridicat ochii... O, Doamne!

Max Peralta. Un tip ultra-sexy de un metru nouăzeci. Păcat numai că era boboc. Imediat, din spatele meu s-au auzit chicotelii. Când Fi și Wes au aflat că mi s-au aprins călcâiele încă din prima săptămână de școală după unu' de-a noua – ei bine, aia a fost cea mai bună zi din viața mea!